

גיליון מס'
223

יבִיע אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

פרשת שלח

מאמר השבוע
חמת ראש הדינים
הרה"י יגאל כהן שליט"א

מאמר השבוע

הנהגות מן

שאלות ותשובות

מעבר לסגולה

לאשת החיל

פנינים מהפרשה

סיפור לשבת

"שְׁלוֹת הַנֶּפֶשׁ...?"

את שאר צרכינו. כן, פֶּאֶשֶׁר אֲנַחְנוּ מִשְׁתַּעֲבָדִים לבורא יתברך כמו שְׁעֵבֵד מִשְׁתַּעֲבֵד לְאֲדוֹנוֹ, אֲזִי האָדוֹן מִתְחַיֵּב לִפְנֵי וְלְדָאָג לְרוּחַת עַבְדּוֹ. וְכֹאֲשֶׁר הוא האָדוֹן, מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהַכֹּל שְׁלוֹ, אֲזִי שְׁלוֹה נִפְלְאָה מִמֵּלֵאֵת אֶת לִבְנוֹ.

מִיָּד מְזַדְקֶרֶת הַשְּׁאֵלָה הַמְּפֹרָסֶמֶת, וּמָה עִם חוֹבֵת הַהִשְׁתַּדְּלוֹת? הֲרֵי אֲנַחְנוּ מְצוּיִם לְהִבְיָא פְּרֻנְסָה לְבֵיתֵנוּ, לְלֶקֶת לְרוּפָא אוֹלִי יִמְצָא תְּרוּפָה לְמַכְאוּבֵינוּ וְלִחְפֵּשׁ שְׂדוּכִים לִילְדֵינוּ וְכוּ'. וְכִי נִשָּׁב בְּחֹבוֹק יְדֵיִם?

וְהַתְּשׁוּבָה פְּשוֹטָה מְאֹד. כְּנֻת רַבְּנוּ בְּחֵי ב"חֹבוֹת הַלְּבָבוֹת" אֵינָה שְׂאִין צָרֵךְ בְּהִשְׁתַּדְּלוֹת, אֶלָּא רְצוֹנוֹ לומר שְׁצָרִיךְ הַשְׁתַּדְּלוֹת אֲבָל לֹא לְדָאָג. בְּמֵלִים אַחֲרוֹת הָאֵדָם צָרִיךְ לְנִסוֹת לְהִבְיָא פְּרֻנְסָה לְבֵיתוֹ, אֲבָל לֹא לְחֵשֶׁשׁ בְּלֵב יְמָה יְהִיָּה אִם לֹא אֲצַלִּיחַ, אֶלָּא יְהִיָּה רְגוּעַ בְּנַפְשׁוֹ. הוא צָרִיךְ לְהִבִּין שֶׁכָּל הַהִשְׁתַּדְּלוֹת הֵיא גִזְרָה שֶׁהַבורָא גִזַּר עָלֵינוּ לְפַעַל בְּעוֹלָם, וְהַהִשְׁתַּדְּלוֹת אֵינָה מוֹסִיפָה וְאֵינָה גוֹרְעַת עַל מָה שֶׁהִקְבָּ"ה קָצַב עַל הָאֵדָם שְׂיִקְבָּל.

בְּסִפֵּר "כַּד הִקְמַח" כּוֹתֵב רַבְּנוּ בְּחֵי שֶׁהַבוֹטָח בְּה' מְרַגֵּשׁ בְּלָבוּ כְּאִלוֹ הַבְּטָח לוֹ בְּפִרוּשׁ מִהַבורָא יתברך שְׂצַלִּיחַ בְּכָל מַעֲשֵׂי יְדָיו. וְכֵן אֶפְשֶׁר לְהַגִּיעַ לְשְׁלוֹת נֶפֶשׁ אֲמִתִּית. לֶךְ לִישׁוֹן רְגוּעַ; אַתָּה בְּיַדֵּיִם טוֹבוֹת.

הַמִּתְבוּנָה בְּמִקְרָא מוֹצֵא פִי הַדְּבָרִים מִפְּרָשִׁים בְּפִסְוִקִים בְּיִרְמִיָּהוּ (פֶּרֶק י"ז, ז') אוֹמֵר הַכְּתוּב "בְּרוּךְ הַגֵּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח בְּה' וְהִיָּה ה' מִבְּטַחוֹ", וְאִלוֹ עַל מִי שֶׁבוֹטָח בְּבִנֵי אָדָם נֶאֱמַר שֵׁם ("י"ז, ה') "אֲרוּר הַגֵּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח בְּאָדָם וְשֵׁם בְּשׂוֹר זָרְעוֹ וּמִן ה' יִסוּר לְבוֹ". וְכֵן בְּתַהֲלִים (מ', ה') "אֲשֶׁרִי הַגֵּבֵר אֲשֶׁר שֵׁם ה' מִבְּטַחוֹ וְלֹא פָנָה אֶל רֵהֲבִים וְשֵׁטִי כְּזָב".

אֲחַר שֶׁקְּרָאנוּ פְּסוּקִים אֵלוֹ וְשָׁנְנוֹ אוֹתָם הֵיטֵב, הַפְּקֵנוּ לְקוֹחַ טוֹב: הֲכִי נְכוֹן וְכֹדָאֵי לְבִטָּח בְּבוֹרָא יתברך, וְלֹא בְּזוּלָתוֹ.

מתוך ספרו של הרב יגאל כהן.

בְּפֶרֶק זֶה אֲשַׁתְּדַל לְשִׁכְנַע אַתְּכֶם, קוֹרְאִים יְקָרִים, לְהַצְטַרֵף לְכַת הַבוֹטָחִים בְּה' יתברך שְׂאִין בְּלִבָּם מִן הַדְּאָגָה, וְלִהְרֹאוֹת עַד כְּמָה הַבְּטָחוֹן סְפוּג בְּנִשְׁמָתָם. עוֹד רְגַע קֹט אֲחֻשֶׁף בְּפִנְיָכֶם אֶת הַיְתָרוֹנוֹת שֵׁישׁ לְבוֹטָח בְּה' עַל פְּנֵי הָעֲשִׂירִים הַגְּדוֹלִים בְּתַבֵּל בְּכָל הָעֵינְיָנִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתִבַּת בְּחוֹבֵת הַלְּבָבוֹת בְּפִתְיָה לְשַׁעַר הַבְּטָחוֹן. אַחֲרֵי וְרַעֲי, אִם חֲשַׁבְתֶּם בְּלִבְכֶם לְהַשְׁקִיעַ כֶּסֶף גְּדוֹל כְּדִי לְהַרְוִיחַ כֶּסֶף בַּעֲסָקִים שׁוֹנִים, אִין לִי סִפֵּק שְׂאֲחֲרֵי שְׁתַּקְּרָאוּ פֶּרֶק זֶה, תִּפְנִימוּ שְׂאֵת מֵרֵב הַמַּאֲמָצִים כְּדָאֵי לְהַשְׁקִיעַ בְּלִהְיוֹת בּוֹטָח בְּה' יתברך. הַמֵּלִים פְּשוּטוֹת. הַבוֹטָח בְּאֶלְקֵינוּ הוא הָעֲשִׂיר הַגְּדוֹל בְּיִתְרוֹ; הוא הַמְּרַצָּה וְהַשְּׂמֵחַ עַלֵי אֲדָמוֹת. אֲשֶׁרִי מִי שׁוֹזְכָה לְהַפְּנֵס בְּדָלַת הַקְּדָמִית לְשַׁעֲרֵי הַיָּכַל נִפְלְאָה זֶה, הַיָּכַל הַבוֹטָחִים.

יתרון ראשון - שְׁלוֹת הַנֶּפֶשׁ שֵׁישׁ לְבוֹטָח בְּה'. מִשָּׁל לְמָה הַדְּבָר דוּמָה, לְעַבֵּד שְׁעוֹבֵד אֲצַל אֲדוֹנוֹ בְּבִשׁוּל הַמַּאֲכָלִים. כָּל דְּאִגוּתֵינוּ מִסְתַּכְּמוֹת בְּבִשׁוּל מְזוֹן טוֹב וּבְרִיאָה לְאֲדוּנֵינוּ. לְדְבָרִים אַחֲרִים הוא אֵינוֹ צָרִיךְ לְדָאָג כָּלָל. הוא אֵינוֹ צָרִיךְ לְשַׁלֵּם שְׂכִירוֹת עַל דִּירָה שְׁהֲרִי אֲדוֹנוֹ חֵיב לְסַפֵּק לוֹ קוֹרֵת גַּג. בְּנוֹסָף לְכֵן הָעַבֵּד לֹא צָרִיךְ לְשַׁלֵּם חֲשֵׁמֶל, אֲרֻנוּהָ, מֵיָם, וְעַד בֵּית, וְאֶפְלוֹ לֹא בְּטוֹחַ רְפוּאֵי.

כֵּן אוֹמֵר הָאֲדוֹן לְעַבְדּוֹ: "אֵינִי מִמֵּלֵאֵת אֶת כָּל צָרְכֶיךָ בְּעוֹלָם, וְאַתָּה תִּדְאָג שֶׁהָאֵל כָּל שְׂתַּבְּשַׁל עֲבוּרֵי יְהִיָּה בְּרִיא וְטָעִים". דְּרַךְ אַגֵּב, גַּם חֵיל בְּצַבָּא אֵינוֹ מְדָאָג מִמְּגוּרֵי, מִמְּזוֹנוֹ וּמִמְּבַגְדָיו. הַרְמַטְפ"ל הוא הַאֲחֵרָאֵי עַל הַנֶּפֶשׁ. תִּפְקִידוֹ שֶׁל הַחֵזֶל לְהַתְּאָמֵן וְלִצְאָת לְמַבְצָעִים שֶׁהוּא נִשְׁלַח אֲלֵיהֶם.

כֵּן גַּם הַבורָא יתברך מִבְּקֵשׁ מֵאֲתָנוּ. "וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל, מָה ה' אֶלְקֵיךָ שְׂאֵל מִעֲמֶךָ? כִּי אִם לִירְאָה אוֹתוֹ". זֶה הַכָּל!

כָּל עֲבוּדָתֵנוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה הִיא לִירְאָה אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוא וְלִקְוֶם אֶת מְצוּתָיו. בְּדְבָר זֶה מִסְתַּכְּמֵם עֲקוֹר מְשִׁימָתֵנוּ. תִּפְקִידוֹ שֶׁל הַבורָא יתברך לְמֵלֵא

**עוזרים
בבניית הבניין
ושותפים**
בכל הזכויות
סיהיו בו לנצח!

בואו ותהיו שותפים

03-8000-770

זמני כניסה ויציאת השבת
הזמנים לפי לוח "אור החיים"

יום	ח' א	ח' ב	ח' ג	ח' ד
כניסה:	19:30	19:28	19:31	19:28
יציאה:	20:22	20:20	20:23	20:19
ריצה:	21:18	21:15	21:19	21:15

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 19:10

הנהגות מרן
דבנו הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

ולא מגיס לבו בתלמודו

פירש המדרש שמואל, שתמיד ירגיש כי מה שלמד באותו היום, אינו אלא מעט מזעיר, ולא יחשוב בליבו כי למד הרבה, כדי שלעולם ישתדל להוסיף.

והוסיף היעב"ץ בלחם שמים, כי כאשר יחשוב האדם כי המלאכה עוד מרובה לפניו, ואין אדם שיכול להגיע לשלמותה, וכל מה שלמד עד עתה אינו אלא כטיפה מן הים, הרי יגרום לכך שלא יגיס לבו בתלמודו, כי על מה יתגאה?

יעידו כל באי שער, כי גם כשהיה מרן חוזר ממסע ארוך ומתיש בערי ישראל, להחזיר את העם לצור מחצבתו, לדבר על לבם תורה ויראת שמים, מיד כשהיה נכנס לביתו, היה חוזר לתלמודו.

וכך היה מספר הגאון רבי שלום כהן שליט"א, שהיה חוזר עם מרן מעצרות התשובה בחודש אלול בשעה מאוחרת בלילה, והוא עצמו ראשו היה כבד עליו, אך מרן זצ"ל מיד כשנכנס, כבר היה שקוע בתלמודו.

ופעם אחת בהיות ילד זכורני שחזרו מחו"ל, ובבואם לבית, המתנו להם ולמתנותיהם, ובעוד זקנתי הרבנית ע"ה פותחת את המזוודות לתת כמתנת ידה, היה מרן זצ"ל כבר שקוע כל כולו בספריו.

כשהיינו באים לבקשו לבא לשמחה במשפחתנו, ברית, בר מצוה וגם חתונה, תמיד היה שגור על לשונו, האם אתם רוצים שאצא עם הארץ? אנא, התחשבו בי ובזמני, תעשו את זה במקום קרוב, ואל תגרמו לי לשהות זמן רב. עם הארץ?

(מאת נכדו הגאון הרב עובדיה יוסף טולדנו – קנין התורה של מרן)

רבו אלא כעבד לפני רבו, ועבד מדרגתו פחותה מתלמיד, ולעולם אין העבד שואל בשלום רבו אלא אם כן האדון פנה אליו. על כך אמר לו בורא עולם 'אם הנך מחשיב את עצמך כעבד, הרי דרכם של עבדים לסייע לאדונם במלאכתו, ומכיון שכעת הנני עוסק במלאכת כתיבת 'תגין לאותיות' היה עליך לעזור לי'. ואכן משה רבינו סייע לבורא עולם באמירת הפסוק (במדבר יד, יז) 'ועתה יגדל נא כח אדני כאשר דברת לאמר', ומבאר ה'זרע שמשון' שזה על ידי אמירת הקידש שיש בו שבח וגדולה לבורא עולם.

שאלות ותשובות
חכם חנוני הרב יצחק הכהן שלישי

שאלה: אנחנו מניין מצומצם ויש אחד שמאוד עייף והרבה פעמים נרדם בתפילה, האם אפשר לצרף אותו ולהגיד קדיש וכדו'?

תשובה: בשו"ע (סימן נה סעיף ו) פסק שישן מצטרף למנין, ובמשנה ברורה הביא שאם בקלות אפשר להעיר את הישן עדיף שיעשו כך.

שאלה: ראיתי שיש פוסעים בקדיש 'יתום' שלוש פסיעות אחרונות ויש שאינם פוסעים, ורציתי לדעת מה נכון לעשות?

תשובה: נחלקו בזה הפוסקים אם צריך לפסוע ג' פסיעות לאחריו גם בקדיש יתום אם לאו, ודעתו של מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל (יביע אומר חלק ה סימן ט) שצריך לפסוע לאחריו ג' פסיעות גם בקדיש 'יתום' ולא רק בקדיש 'תתקבל'.

שאלה: נולד לנו בן בכור, ואמו של הילד (מטעמי בריאות) מפחדת לעשות לו פדיון הבן עם הרבה אנשים ולהביא את הילד לכהן. רצינו לדעת אם אפשר לעשות פדיון ללא נוכחות של התינוק?

תשובה: אין חובה להביא את הילד לכהן, ויכול אבי הבן ללכת לבדו לכהן ולומר איתו את הנוסח של הפדיון ולפדות את התינוק בחמישה סלעים בברכה, והבן פדוי כהלכה (רמ"א יו"ד סימן שה סעיף ע).

שאלה: לפעמים יש חום כבד ושוכחים להדליק את המזגן מערב שבת, האם אפשר לומר לגוי שידליק את המזגן בשבת?

תשובה: אם יש בזה צורך מצווה וכגון לצורך לימוד תורה או סעודת שבת שהיא בכלל מצוות עונג שבת, מותר לומר לגוי שידליק את המזגן בשבת, כיון שהדלקת המזגן היא איסור מדרבנן ואמירה לגוי אף היא אסורה מדרבנן, ושבות דשבות במקום מצווה מותר (שו"ע סימן שז סעיף ה).

שאלה: רצינו לדעת מהי 'דעת תורה' לגבי כל השוכרים חנויות שהפסידו המון כסף בתקופת הקורונה, האם הם צריכים לשלם דמי שכירות על אותם חודשים?

תשובה: דעת רוב הראשונים ומרן בשו"ע (חו"מ סימן שכא סעיף א) שאם יש מכת מדינה כגון במקרה של הקורונה שכולם צריכים לסגור את החנויות שלהם, אזי אינו צריך לשלם שכירות על החנות שהייתה סגורה, אולם דעת הרשב"א ששכירות היא קנין לזמן וכבר קנה השוכר את הנכס ולכן חייב לשלם את השכירות. ומכיון שיש בזה הרבה פרטים והדבר גם תלוי במי הוא המוחזק בכסף, הרי שילכו יחד עם בעל הנכס למורה הוראה שיפטר ביניהם והיה ה' עם הדיין.

מעבר לסגולה
חכם חנוני ענין שלישי

מעלת הקדיש דין ודברים תמוה

התורה מתארת את הדין ודברים שהתנהלו בין משה רבינו לבורא עולם לאחר חטא המרגלים, ישנו משפט הטעון ביאור (במדבר יד, יז) "ועתה יגדל נא כח אדני כאשר דברת לאמר", על איזה 'כח' מרמז משה רבינו בדבריו. ומבאר הגמרא (שבת פט ע"א) באיזה הקשר נאמר הפסוק, 'ואמר רבי יהושע בן לוי: בשעה שעלה משה למרום מצאו להקדוש ברוך הוא שהיה קושר כתרים לאותיות. אמר לו (הקב"ה) 'משה, אין שלום בעירך'. אמר (משה) לפניו 'כלום יש עבד שנותן שלום לרבו'. אמר לו, היה לך לעזרני. מיד אמר לו 'ועתה יגדל נא כח ה' כאשר דברת' עכ"ל.

מנהג בני בבל

ה'זרע שמשון' תמוה, מנין למד משה רבינו שאין להקדים שלום לרבו. ומבאר על פי מעשה שהיה עם רבי יוחנן (הובא בירושלמי ברכות יט ע"ב בדפי מהדורת עוז והדר), פעם אחת כשהלך רבי יוחנן ברחובות העיר בעודו נסמך על רבי יעקב בר אידי, הבחין רבי יוחנן שרבי אלעזר בן פדת תלמידו רואהו מרחוק, ולא די שלא בא לומר לו שלום, אלא אף נחבא מפניו. מעשה זה לא מצא חן בעיני רבי יוחנן. פיוסו של רבי יעקב בר אידי

קפידה של צדיק היא דבר מסוכן ביותר, לכן ראה רבי יעקב בר אידי צורך לפייס את רבי יוחנן באופן מידי, וכך אמר לו: 'רבי אלעזר עלה מבבל לארץ ישראל לתלמוד תורה בבית מדרשך, ומנהג אנשי בבל שהתלמיד לא פונה לרבו כי יש בכך כעין זלזול ברב, וזו הסיבה שר' אלעזר לא הקדים לך שלום'. מנהג זה למדו בני בבל מאיוב שבימי גדולתו כאשר היה הולך ברחובה של עיר, היו הנערים נחבאים מפניו מחמת שהתביישו ממנו, והזקנים היו קמים לכבודו (איוב כט, ח). והמש"ך רבי יעקב בר אידי להסביר לרבי יוחנן, שר' אלעזר חשש שהתעלמותו תתפרש כזלזול, ולכן העדיף להתחבא מפניו. וגם זה שלא אמר דבר הלכה בשמך, הסיבה לכך משום שכולם יודעים שרבי אלעזר הוא תלמידך, וכל דבר שיאמר יודעים הם שזה משמך ולא מדעתו. כששמע רבי יוחנן הסברים אלו, שמח ואמר לרבי יעקב 'יעקב בר אידי יודע אתה לפייס'. ומצאתי כעין מעשה זה בגמרא (בכורות לא ע"ב) עם רב ששת שנדה את שמשו רב אידי' על שאמר חידוש בבית המדרש ולא ציין שזה מדרבניו, וכך אמר בתוקף 'מי שעקץ אותי, יעקץ על ידי עקרב'.

בין תלמיד לעבד

על פי מעשה זה מבאר ה'זרע שמשון' מה התרחש כאשר עלה משה רבינו לשמים. כשראה הקב"ה שמשה אינו אומר שלום, שאלו 'וכי מנהג מקומך הוא כמו הבבלים שאינם אומרים שלום לרבים'. ענה לו משה רבינו שאין הדבר משום מנהג המקום, אלא שאינו מרגיש כתלמיד לפני

שימו לב - כל הקודם זוכה
הגיעה כמות מוגבלת של הספר
'מעבר לסגולה'

ניתן לפנות להידברות 073-222-1250

להצטרפות לקבוצת ה'זרע שמשון' -

שלחו הודעה כתובה בלבד - 055-67-25-138

כיתה בינונית

במשנה (אבות פ"ד מ"ג) אמר בן זומא "אל תהי בז לכל אדם, ואל תהי מפליג לכל דבר, שאין לך אדם שאין לו שעה ואין לך דבר שאין לו מקום". היום בדורנו ישנה לקות שהתפשטה אצל רבים והיא "ענוה פסולה". אומרים לבחור: "תבוא בזמן, תתמיד בלימוד" וכו'.

אבל הוא משיב "מי אני, ומה חיי, מי אמר שיש לי כח ופוטנציאל ללמוד טוב... וכו'". והנה אדם כזה עלול להפסיד הרבה ולא להגיע למיקסום כוחותיו, שהרי אם אינו מאמין בעצמו גם לא ידרוש מעצמו, וכאשר לא מנסים להתאמץ ולהגיע למטרה מסוימת או דרגה נוספת, ודאי שלא מגיעים. בתורתנו הקדושה שכל פעם שנאמר "כל" הכוונה היא לרבות משהו (ואף בתורה שבע"פ כן, כגון במסכת מכות ז ע"א) ואם שהתנא מזהיר לא לזלזל בכל אדם יתכן שהתכוון לרבות את עצמו, שאל תאמר "איני מסוגל, איני כדאי" וכו', אלא אדרבא שכנע את עצמך שה' נטע בקרבך כחות גדולים, וכלים עצומים, ומה שנתור הוא רק להתחיל לעבוד איתם כדי להרבות כבוד שמו יתברך בעולם.

ניתן לראות גם את לשון ה"שם משמואל" (שחיברו בנו של האדמו"ר הרב אברהם מסאכטשאב זצוק"ל בעל "האגלי טל" ושו"ת "אבני נזר") בפרשת ויגש: "אם היה אדם יודע ומכיר ערכו, היינו לא שהוא בשר ודם, רק גדולת מעלתו ונשמתו, שוב לא היה חוטא בנפשו".

וכך היתה שיטת סלובדקה, לעבוד על מדרגת וגדלות האדם. רעיון זה אפשר ללמוד אף מהפסוק שאמר החכם באדם (משלי יג, ג) "בז לְדָבָר יִחְבֹּל לוֹ", וכשם שקרה לדוד שזלזל בכנף מעילו של שאול ולכן לא נתחמם ממנו כך כל דבר שאדם בז ולא מעריכו סופו שלא יהנה ממנו. כן הוא באדם אם לא מעריך כוחותיו ומזלזל במה שחנן אותו ה' יתברך, סופו שלא יגיע למיצוי כוחותיו.

וכמוכן שבעוה"ב תהיה תביעה על כך - "איפה התלמידים שיכולת להעמיד?", "איפה הספרים החיבורים הנפלאים מתורתך שציפינו להם?!" וכו'.

לכן עם כל הצורך להתרחק מגאוה, בינו לעצמו יכיר ערכו ולא יהיה כפוי טובה על מתנת חלקו, ענוה אמיתית היא "לדעת שיש לי מעלות, והן מתנת אלוקים".

רעיון זה נרמז בפסוק בפרשתנו שאמרו המרגלים "וְאִשָּׁם רָאִינוּ אֶת הַנְּפִלִים בְּנֵי עֶקֶב וְהַנְּפִלִים וְנָהִי בְּעֵינֵינוּ כְּחַבְבִּים וְכֵן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם", ברגע שהמרגלים ראו את חבבית, הרגישו ננסים וחשבו כי אין באפשרותם לעשות כלום, בזה היתה טמונה נפילתם, אך לעומת זאת אם היו חושבים "עלה נעלה" היו מצליחים.

בספר אמת ליעקב כותב הרה"ג ר' מיכאל זכריהו שליט"א: ישנם מקומות לימוד כמו בתי ספר וישיבות שמצוי בהם כמה רמות של תלמידים בכיתה, חלקם בעלי כשרון וחלקם פחות, ולא די להם בשמייעת השיעור בלבד על מנת להבין את הלימוד, ועלה במחשבה לעשות כיתה בינונית לאותם בחורים שצריך לקדם אותם ולהוסיף להם שעות תגבור לפי הרמה שלהם שבה הם אוחזים.

ושאלתי את המקובל הגאון רבנו יעקב אדלשטיין זצוק"ל ששמעתי שהחזון איש התנגד לכך, כדי שלא למתג את אותם בחורים כבינוניים או חלשים. האם נכונים הדברים?

ואמר לי רבנו שאכן כן, החזון איש שלל זאת מכל וכל. כיתה לחלשים או כיתה לבינוניים זהו דבר שעלול לקבץ אותם במצב הקיים, ועל ידי זה יקשה עליהם להתמודד הלאה ולעלות, מפני שכבר ייתפסו - גם בעיני עצמם - כחלשים, (בבחינת "ונהי בעינינו כחגבים"), אלא אם כן יחננו בכוחות גדולים ועצומים אשר לא תמיד יש אותם לעלם צעיר. ה' יזכנו ולעבדו בלבב שלם עם מציוי כל הכוחות. כ"י ר'.

משחק החיים

לפני כמה אלפי שנים התחילו להרכיב פאזל. פאזל ענקי בגודלו המורכב מהמון חלקיקים קטנטנים.

כל דור חושב שהוא יסיים את הפאזל, כל אדם בכל דור חושב שהוא מרכיב כמה חלקים. כל חלק נראה אמיתי בצבעו ובגודלו, כל חלק מראה לך איך לחבר אותו לחלק שהוא רוצה להיות קרוב אליו, אבל תמיד מתעתעת השאלה האם זה טוב בשבילו, האם המקום הזה הוא האמיתי עבורו. כי חלקים בפאזל הזה לרוב משקרים. לפעמים הפאזל הופך לתלת מימד ומרגיש כל כך אמיתי. לעיתים אדם מרכיב את הפאזל וטועה ואז החלק חוזר אליו שוב ושוב עד שירכיבו אותו במקום הנכון. ישנם פעמים שהאדם צודק ומרכיב את החלק במקום המתאים לו. ישנם שזוכים ומלמדים אחרים כיצד להשתמש בפאזל, וישנם אחרים, עוד יותר מסכנים, שפשוט לא רואים את הפאזל. הם נקראים עיוורים בשפת המשחק. הם פשוט אינם רואים שיש פאזל ושיש מרכיב ושיש חלקים. הם מאמינים שאלו הם החיים שלהם, ומנסים ומרכיבים חלקי פאזל במקומות מוטעים וכך ממשיכים את חייהם. עצובים אך חיים. אז האמת היא שהמרכיב האמיתי והיחיד של הפאזל יכול להיות רק זה שהיה בתחילתו ורואה את סופו. רק מי שברא את הפאזל ראה את התמונה שאמורה להתקבל בסוף. רק הוא יודע לאן כל חלק שייך. הדור שלנו הגיע בסוף הפאזל.

לפי ניסיונם של המשתתפים במשחק, הפתרון הוא פשוט - להבין דבר אחד... שאת לא יודעת כלום! לא לצפות להבין כל חלק וחלק מהפאזל, אנו לא באמת מבניות איזה צבע צריך להיות קרוב ואיזו צורה צריכה להתחבר. מרוב שהחלקים קטנים והפאזל גדול עדיף פשוט לא לגעת.

מה שנחבר יכול להרוס, גם אם זה נראה מאוד דומה רוב הסיכויים שלא נקלע. רק מי שרואה את הפאזל בכללותו יכול לחבר.

אנחנו רואים רק את החלקים הקרובים אלינו. רק את הסביבה שלנו.

לכן נודה שלא להבין כלום זו גדולה וענווה. זאת לא בושה. אנו רחוקות מלדעת משהו. הדבר היחיד שאנו יודעות זה שבורא הפאזל הוא זה שמרכיב אותו, ומיהו? הקדוש ברוך הוא, הגדול והנורא שיש לו את כל הכלים עבור כולם. והוא הוא אבא שלנו ומנהל את העולם לטובתנו הניצחית באהבה אינסופית. הידיעה הזו כשלעצמה הינה יקרה מאוד, אך על מנת להפוך אותה לחלק ממשי מאיתנו נדרש שינון של דיבורי אמונה כנאמר "האמנתי כי אדבר". מומלץ לדבר עם חברה טובה במיוחד בזמני קושי או משבר ולהזכיר אחת לשניה את האמת הזו, שהקב"ה מנהל את העולם בצורה מדויקת ובאהבה עצומה. "יודעת היום והשבת אל לבבך" - את מה שאנו יודעות (או רוצות לדעת) בראש צריך להוריד ללב, להרגשה. שגם נרגיש שהכול לטובה, לא רק נדע. צריך לדעת שאני לא יודעת כלום ולאחר מכן להרגיש שאני לא יודעת כלום. אז מה נותר לי לעשות חוץ מלהשליך הכול על השם יתברך?

בשעת ניסיון הראש יודע והלב מרגיש שאין ביכולתנו לפתור את הבעיה, ואז מתגלה מיהו הגדול, הגיבור והנורא שמסדר את כל סדרי בראשית והוא זה שברא את חלקיקי הפאזל הקטנטנים והוא זה שכל ברגע ורגע מרכיב עוד חלק ועוד חלק, בלי לפגוע בשום חלק. אלא רק מרכיב אותם לפי המגרעות וההוספות שלהם, כל חלק היכן שמתאים לו בדיוק כי אם לא - הוא לא יתחבר לחלק שלו בצורה מושלמת.

ואתן יודעות מה? יש לו ניסיון רב, הוא אף פעם לא התבלבל והרכיב חלק במקום לא לו.

אנו נשענות רק עליו בשמחה ובטוב לבב מתוך תמימות ופשטות שרק הוא יודע. זוהי הדרך היחידה להצלחה במשחק פאזל החיים - לא לעשות כלום. לתת לבורא עולם לעשות את הכול. תורך. בהצלחה!

מתוך הספר "תוכו רצוף אהבה" מאת מחברת הטור: 058-3266571

כפה פרשה לעני וידיה שלחה לאביו

מסופר על הרב "בית הלוי", שהסתובב בצעירותו בבית הקברות של 'בריסק', וראה שני קברים צמודים. על מצבה אחת חרות הפסוק - "כפה פרשה לעני", ועל המצבה השניה מוטבע המשך הפסוק - "וידיה שלחה לאביו". ויהי הדבר לפלא בעיניו. הלך לראש החברה קדישא ושאל אותו לפרש הדבר. וראש החברה קדישא סיפר דברים כהויתן, ומעשה שהיה כך היה:

שני הנפטרים הללו בחייהם היו שותפים בעסקיהם, שניהם נחשבו נדבנים גדולים, ולכולם היה ידוע כי הם מחלקים מרושם ממון רב לצדקה. ביום בהיר אחד, נהפך עליהם הגלגל ונפלו בעסקיהם. הדבר עורר פליאה רבה בעיני כולם, ולכן הושיבו רבני העיר בית דין מיוחד כדי לבדוק בשל מי הצרה הזאת. חקרו ודרשו, ולאחר בדיקה מצאו שכל זה נגרם אך ורק בגלל שהפרישו יותר ממה שצריך (למעלה מחומש), ולכן נענשו. ועל כן גזרו עליהם שלא יפרישו יותר מחומש ממנום.

הרגילות היתה כי כל יום שיחרו עניים לפתחם והתחננו על נפשם שיתנו להם דבר מה, ואותם עשירים נתנו בשמחה רבה כהרגלם. אך כאשר נתנו כבר חמישית ממנום, לא ידעו מה לעשות, מצד אחד העניים מבקשים, ומצד שני הרבנים הורו להם לא לתת יותר מחמישית. ועל כן החליטו שכל הפסק

המשך סיפור לשבת

חרתו על המצבות את הפסוק "כפה פרשה לעני", על שם שפרסו וחצו את כפית הזהב כדי לתת לעני אחד, "וידיה שלחה לאביון" שאת הידית של הכפית נתנו לאביון השני... והלקח העולה, כאשר אדם מתמסר בכל מאודו לקיים רצון השם, אינו מפסיד מכך מאומה, אלא אדרבה בזכות זה זוכה לברכה מיוחדת מהשם יתברך, ולא יאונה לו שום דבר רע. וכמו שבמעשה זה זכו אותם נדבנים לחזור לעשרם רק לאחר שמסרו נפש ונתנו את רכושם האחרון כדי לקיים מצות צדקה, כך זוכה כל אחד ואחד לישועת השם כשמוסר עצמו לכבוד השם ולכבוד מצוותיו. (מתוך עמק הפרשה)

היה רק על ממון, אבל לא על חפצים, ועל כן החלו לחלק את כלי הערך שהיה בביתם - גביעים, תמונות, רהיטים וכו' עד שרוקנו את ביתם. והנה לפתע הופיעו שני עניים מרודים וביקשו נדבה, אך כבר לא היה להם מה לתת. הצטערו מאוד הנדבנים ולא ידעו מה לעשות. לפתע נשמע קולו של השמש מהמטבח - 'מצאתי' 'מצאתי', בתוך הכלי של הסוכר יש כפית מזהב. שמחה גדולה היתה לשני הגבירים שיש להם מה לתת. אך שני עניים לפניהם, מה עשו? חלקו את הכפית לשנים, את הידית נתנו לאחד, ואת חצי הכף לשני. מעשה זה עורר רעש גדול בעיר, ואנשי הקהילה החליטו לערוך תפלה מיוחדת למענם ולבקש שה' יחזיר להם את עשרם, ואכן, כך היה. כשנפטרו,

בס"ד

תומכים בפעילות של מסעדת החסד ומקבלים מתנה

ט.ל.ח.

בהוראת קבע של 100 ש"ח למשך שנה מקבלים פיתום הקטורת על קלף במתנה

גם תומכים בפעילות וגם זוכים בסגולה לשמירה ופרנסה טובה

03-8000-770

המסעדה מבית 'יביע אומר' המאכילה מידי צריים אנשים אשר אין זמן משנת לאכול ארוחה חמה. יש לכם שמחה? סעודת מצוה! אזכרה? רוצים לתרום לעילוי נשמתו? לרפואה וכו' תרמו סעודות עניים ותהיו שותפים במצוה הגדולה!

לתרומות חייגו: **טל': 03-8000770**
תזכו למצוות

ענפים נותן לך מענה!

מנסים להתחזק וצריכים הכוונה? יש לכם שאלה הלכתית ואין לכם אחר מי לשאול? מחפשים שידוך? צריכים הכוונה בנושא שלום בית?

ארגון ענפים בראשות הרב יגאל כהן שליט"א יעזרו לכם למצוא את התשובה י"י מומחים ורבנים.

צרו קשר:

03-8000-770

אנחנו אולי נראים קטנים אבל כולנו אנשים אחד

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב: 20,000 עותקים